

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoPr/8/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413227406
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4413227406.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Sidónie Sládečkovej, v právnej veci žalobcu: B. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., J. XX, zastúpená JUDr. Zuzanou Lapárovou, advokátkou so sídlom Nové Zámky, Forgáčova bašta 7, proti žalovanému: BORO-SK s.r.o., so sídlom Šurany, MDŽ 1837/14, IČO: 36 560 391, zastúpený Mgr. Zsoltom ?rdöghom, so sídlom Nové Zámky, Turecká 23, o zaplatenie 817,52 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9Cpr/3/2014-162 zo dňa 29. apríla 2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej **p o t v r d z u j e** a vo výroku o trovách konania tento rozsudok **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 817,52 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi titulom náhrady trov konania sumu 49,- eur - titulom súdneho poplatku, a sumu 178,82 eura titulom trov právneho zastúpenia, k rukám právnej zástupkyne žalobkyne, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil § 62 ods. 3, § 63 ods. 1 písm. a) , § 76 ods. 1 Zákonníka práce (v znení účinnom do 31.12.2012), § 116 Zákonníka práce, ako zisteným skutkovým stavom, na základe čoho mal za preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne. Konštatoval, že žalobkyňa sa žalobou vo veci samej domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 817,52 eura istiny s príslušenstvom titulom odstupného a finančnej náhrady za nevyčerpanú dovolenku. Za preukázané súd považoval, že žalobkyňa bola zamestnankyňou u žalovaného, a to na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.08.2009, t.j. pracovnej zmluvy, ktorú predložila žalobkyňa. Podľa tejto pracovnej zmluvy bol dohodnutý nástup do práce od 01.09.2009, pričom mzdové podmienky boli dojednané 147,75 eura. Pokiaľ išlo pracovnú zmluvu zo dňa 31.08.2009, ktorú predložil žalovaný a ktorá sa líšila iba v mzdových podmienkach s tým, že tieto boli dojednané na sumu 1,75 eur/hodina, súd na túto neprihliadal, keďže nebolo preukázané, že by žalobkyňa podpísala ďalšiu pracovnú zmluvu, ktorú doložil do spisu žalovaný. Žalobkyňa v konaní potvrdila súdu, že v tom čase sa podpisovala iba tak, ako sa podpisala na pracovnej zmluve, ktorú do spisu doložila, lebo to bol aj jej vzorový podpis v banke. Neskôr sa začala podpisovať skráteno. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že došlo k uzavretiu aj druhej pracovnej zmluvy, ktorú doložil do spisu on, ktorá sa nachádza na č. l. 43. Ďalej bolo preukázané, že pracovný pomer medzi stranami sporu bol skončený na základe dohody zo dňa 25.07.2011, z dôvodu zrušenia prevádzky, bez určenia dohodnutej výšky odstupného, ktorá v tejto dohode nebola vyčíslená, a túto dohodu žalobkyňa nepodpísala. Žalobkyňa uznala, že k skončeniu pracovného pomeru došlo dohodou, avšak túto nepodpísala z dôvodu, že jej žalovaný nevyplatil odstupné. Následne žalobkyňa ako poškodená podala podnet na Okresnú prokuratúru Nové Zámky, na začatie trestného stíhania a vznesenia obvinenia, voči žalovanému, za trestný čin nevyplatenia, mzdy a odstupného. Trestné stíhanie bolo uznesením Okresnej riaditeľstva

PZ Nové Zámky zastavené ČVS: ORP-1693/SU-NZ-2011-III a sťažnosť žalobkyne bola uznesením Okresnej prokuratúry Nové Zámky č.k 1PV 789/11-26 zamietnutá. V trestnom konaní znalkyňa vo veci ustanovená z odboru ekonómia a manažment, pred odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo, na základe znaleckého posudku č. 6/2012, jednoznačne stanovila a určila výšku odstupného, ktoré malo byť vyplatené žalovanej, z dôvodu skončenia pracovného pomeru dohodou vo výške 436,- eur, a výšku finančnej náhrady za nevyčerpanú dovolenku za obdobie od 01.09.2009 do 25.07.2011, vo výške 381,52 eura za 38 dní. Obranu žalovaného, že žalobkyni nevznikol nárok na vyplatenie týchto mzdových nárokov, z dôvodu, že nikdy nepožiadala žalovaného ako zamestnávateľa o čerpanie dovolenky, a preto nárok na vyplatenie dovolenky jej prepadol, považoval súd za nedôvodný. V danom prípade pracovný pomer medzi stranami sporu bol ukončený dohodou z dôvodu zrušenia prevádzky a podľa § ust. § 62 ods. 3 písm. a) Zákonníka práce v znení účinnom do 31.12.2012 s ohľadom na dátum dohody o skončení pracovného pomeru - 25.07.2011, žalobkyni patrí nárok na dvojmesačné odstupné, a takisto jej patrí aj nárok na nevyčerpanú dovolenku podľa § 116 Zákonníka práce, keďže počas trvania pracovného pomeru žalobkyňa nečerpala riadnu dovolenku, a žalovaný jej neumožnil čerpanie dovolenky. Pokiaľ by aj bola medzi žalobkyňou a žalovaným dohoda taká, že aj keď čerpala dovolenku, nebude sa to vykazovať ako dovolenka, toto súd považoval za vec zamestnávateľa, ktorý pristúpil na takúto dohodu, ale táto skutočnosť ho nezabavuje toho, aby vyplatil žalobkyni jej zákonný nárok, ktorý jej vyplýva zo Zákonníka práce. Súd prvej inštancie výšku žalovanej sumy 817,52 eura, pozostávajúca zo sumy 318,52 eura titulom nevyčerpanej dovolenky za 38 dní a sumy 436 eur titulom odstupného za 2 mesiace (2 x 218,- eura), 436,- eur, ktorú je povinný žalovaný zaplatiť žalobkyni, mal preukázanú zo znaleckého posudku z trestného konania, v rámci ktorého znalec z odboru: ekonómie a manažment, odvetvie: účtovníctvo a daňovníctvo, v znaleckom posudku zo dňa 01.10.2012, konštatoval, že výška finančnej náhrady za nevyčerpanú dovolenku poškodenej - žalobkyne za obdobie od 01.09.2009 do 25.07.2011, je vo výške 381,52 eura, spolu za 38 dní, a výška odstupného, ktoré malo byť vyplatené poškodenej - žalobkyni je vo výške 436,- eur. Pokiaľ išlo o námietku žalovaného týkajúcej sa pasívnej legitímácie žalovaného, súd prvej inštancie na túto neprihliadol, keďže o tejto rozhodol súd uznesením zo dňa 16.10.2014 č. k. 9Cpr/3/2014-64, a na základe odvolania právneho zástupcu žalovaného Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 6 CoPr/5/2014-75 zo dňa 18.12.2014, napadnuté uznesenie zrušil, a poukázal v ňom na to, že žalobkyňa správne označila žalovaného písomným podaním zo dňa 12.02.2014 (č. l. 23). Z uvedených dôvodov súd žalobu považoval za dôvodnú a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 817,52 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a žalobkyni, ktorý bola v konaní úspešná, priznal náhradu trov konania vo výške 227,82 eura, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 49,- eur a z trov právneho zastúpenia 178,82 eura. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z troch úkonov právnej služby, jeden úkon právnej pomoci po 51,45 eura (prevzatie veci 07.10.2014, písomné podanie na súd 14.10.2014, účasť na pojednávaní 29.04.2015), náhrady režijných paušálov 2 x po 8,04 eura a 1 x po 8,39 eura, ktoré trovy konania je žalovaný povinný zaplatiť k rukám právnej zástupkyne žalobkyne podľa § 149 ods. 1 OSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, ako aj namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na to, že v konaní boli predložené dve verzie pracovnej zmluvy, a súd bez snahy o odstránenie predmetného rozporu a bez toho, aby na odstránenie rozporu vykonal dokazovanie, ustálil, že v konaní bolo preukázané, že by žalobkyňa podpísala aj ďalšiu zmluvu. Navyše ním predložené mzdové listy žalobkyne za roky 2009 až 2011 boli vystavené v súlade s druhou verziou pracovnej zmluvy a aj svoje povinnosti ako zamestnávateľa voči štátu plnil podľa tejto druhej verzie pracovnej zmluvy. Namietal, že súd mal ustáliť a zistiť, či bola podpísaná len jedna pracovná zmluva alebo boli podpísané dve pracovné zmluvy, ktorá pracovná zmluva bola v skutočnosti uzatvorená. Vytkol súdu, že zohľadnil iba dôkazy a tvrdenia žalobkyne a jeho tvrdenia a dôkazy považoval za relevantné. Okrem toho namietal, že súd prvej inštancie rozhodoval v konaní o zmene strán sporu na strane žalovaného, hoci v skutočnosti išlo o zámenu strán sporu, preto bolo nevyhnutné aby súd rozhodoval o zámene strán sporu, v ktorom prípade by bol potrebný jeho súhlas so vstupom do konania. Mal za to, že súd konal s inou osobou než s ktorou konať mal. V danom prípade však k zmene ani zámene strán na strane žalovaného nedošlo, a preto žalovaný namieta svoju pasívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že v konaní predložila fotokópiu pracovnej zmluvy, originál má k dispozícii a tento bol oboznámený aj súdom. Na tejto zmluve je jej podpis urobený modrým perom a pri pečiatke zamestnávateľa je modrým perom urobený jeho podpis. Zmluvu pripravil žalovaný a ona ju podpísala. Žalovaný nepoprel, že na zmluve je jeho podpis a pečiatka. Namietala, že by podpisovala aj nejakú inú zmluvu než tú, ktorú predložila v konaní. Súd preto správne považoval za preukázané, že uzatvorená bola pracovná zmluva, predložená žalobkyňou. Správne určil aj výšku jej nárokov, pričom vychádzal zo znaleckých posudkov, vypracovaných v rámci trestného konania. Záverom si uplatnila aj náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej je vecne správne. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Pokiaľ išlo o výrok o trovách konania odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP).

5. Súd prvej inštancie aplikoval v tejto veci ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktorý však bol dňom 1. júla 2016 zrušený Civilným sporovým poriadkom. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol dňa 29.04.2015, t. j. ešte za účinnosti predchádzajúceho procesného predpisu, ktorým bol Občiansky súdny poriadok. Odvolací súd rozhodujúc vo veci už v čase účinnosti Civilného sporového poriadku, postupoval v súlade s ustanovením § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní žalovaného dospel k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí. Súd prvej inštancie sa podľa názoru odvolacieho súdu správne zistil skutkový stav, a tento po právnej stránke správne posúdil. Odvolací súd sa preto obmedzuje len na konštatovanie správnosti napadnutého rozsudku, vrátane výroku o trovách konania.

7. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia vo veci samej odvolací súd dodáva, že dňom 01.09.2009 vznikol pracovný pomer medzi žalobkyňou ako zamestnankyňou a žalovaným ako zamestnávateľom, pričom pracovný pomer trval od 01.09.2009 do 25.07.2011, kedy bol žalobkyňi doručená dohoda o skončení pracovného pomeru z dôvodu zrušenia prevádzky žalovaného. Podľa pracovnej zmluvy zo dňa 31.08.2009 boli dojednané mzdové podmienky - 147,75 eura, pričom táto obsahovala podpis žalobkyne a zástupcu žalovaného. Žalovaný, ktorý v konaní predložil pracovnú zmluvu zo dňa 31.08.2009 (č.l. 49 spisu), ktorá sa odlišovala v časti týkajúcej sa mzdových podmienok - 1,75 eur/hod. a tvrdil, že táto pracovná zmluva bola medzi stranami sporu uzatvorená a z tejto bolo potrebné vychádzať v tomto konaní. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal uzavretie aj druhej pracovnej zmluvy, ktorú doložil do spisu. V tomto smere žalovaný hodnoverným spôsobom nevysvetlil, kedy a ako a najmä prečo bola vypracovaná aj iná pracovná zmluva, najmä ak nebolo popreté z jeho strany, že by bol uzatváral so žalobkyňou aj pracovnú zmluvu, predloženú žalobkyňou, ktorá obsahovala aj jeho podpis a pečiatku. V danom prípade žalobkyňa poprela, že by podpis na pracovnej zmluve, predloženej žalovaným, bol jej vlastným, a preto bolo na žalovanom, aby tento preukázal uzatvorenie tejto druhej pracovnej zmluvy so žalobkyňou. Keďže žalovaný v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, súd prvej inštancie správne vychádzal z pracovnej zmluvy, predloženej žalobkyňou v konaní. Na strane druhej je treba uviesť, že žalobkyňa preukázala uzatvorenie pracovnej zmluvy so žalovaným ako zamestnávateľom dňom 31.08.2009, v ktorej boli dojednané mzdové podmienky - 147,75 eura. Súd prvej inštancie preto správne posúdil aj výšku nárokov žalobkyne, ktorých výšku stanovil podľa znaleckého posudku, vykonaného v rámci trestného konania, s ktorou výškou sa odvolací súd stotožňuje.

8. Ohľadom ďalších námietok žalovaného v odvolaní, odvolací súd dodáva, že na vady konania pred súdom prvej inštancie sa prihlíada len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 CSP). Žalovaný v podanom odvolaní vytykal súdu prvej inštancie, že nerozhodoval v konaní o zámene strán konania na strane žalovaného, v dôsledku čoho nie je vecne legitimovaným v tomto konaní. Uvedenú námietku odvolací súd považuje za nedôvodnú, pretože okruh strán sporu žalobkyňa podaním zo dňa 12.02.2014 (č.l. 23 spisu) upresnila v označení žalovaného, pričom nešlo o návrh na zmenu strán sporu, a preto nebol daný dôvod o tomto rozhodovať, čo napokon vyplýva ja uznesenia Krajského súdu v Nitre 6CoPr/5/2014-75 zo dňa 18.12.2014.

9. Z týchto dôvodov stotožňujúc sa s právnymi a skutkovými závermi súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach odkazuje, napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Pokiaľ išlo o výrok o trovách konania odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP). Odvolací súd poukazuje na to, že súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešnou stranou konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka konania (fyzickej, právnickej osoby, štátneho orgánu) na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné na účelné uplatňovanie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne (viď NS SR vo veci sp. zn. 4 M Cdo 21/2009). Keďže súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania žalobkyne vôbec neskúmal otázku účelnosti vynaložených trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Súd prvej inštancie rozhodol bez toho, aby sa zaoberal splnením jedného z predpokladov pre priznanie práva na náhradu trov konania, ktorým je účelnosť vynaložených trov konania (jednotlivých úkonov právnej služby, ktoré právny zástupca žalobcovi poskytol) Rovnako sa nezaoberal tým, či za všetky úkony právnej pomoci, ktoré si právna zástupkyňa žalobkyne uplatnila jej patrí odmena vo výške základnej tarifnej odmeny § 13a vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 CSP.

11. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).